

[From.]

naa, om Kampen om Sindelaget maatte lykkes.

Jeg tvivler slet ikke om, at det ogsaa er den højtærede Regerings Mening, og jeg tvivler heller ikke om, at det er den højtærede Udenrigsministers Mening, men jeg synes, at man savner en reel Erklæring netop med Henblik paa dette; jeg tror, at vi her er ved Kærnepunktet i hele denne Sag, og jeg tror, det navnlig er det, som den sydslesvigske Befolkning gaar og venter paa. Det, der i alt Fald interesserer mig med Henblik paa, hvordan den højtærede Udenrigsminister har informeret de Allierede, det er, om man over for dem har sagt som det danske Folks Mening, at Grænsen ligger fast under alle Omstændigheder, eller om man ved en saadan Information over for de Allierede netop har sagt, at det, det danske Folk ønsker, er, at den sydslesvigske Befolkning virkelig har en Løfteparagraf at se hen til i dens Arbejde og i dens Kamp for Danskheden.

En Betingelse for, at denne Kamp skal lykkes, maa være, at den kommer til at foregaa i fuld Frihed og paa lige Fod uden tysk Tryk af nogen Art. Ud fra dette Synspunkt har en Kreds af danske Mænd rettet en Opfordring til det danske Folk om at støtte et Opraab, der netop gaar ud paa dette. Jeg ved, at den højtærede Udenrigsminister misbilliger dette og kalder det for en camoufleret Grænseflytning og derfor landsskadelig.

Jeg ønsker herfra at paatale en saadan Betegnelse fra den højtærede Udenrigsminister over for en Kreds af danske Mænd, der handler under Ansvar og ud fra deres bedste Overbevisning. Jeg finder det urigtigt af den højtærede Udenrigsminister at lægge andet i denne Udtalelse end det, dens Ordlyd giver Udtryk for.

Hvordan det saa kan ordnes i Praksis, er, det skal jeg indrømme, ikke saa helt overskueligt; men saafremt der bliver Tale om en Mandatordning, ønsker jeg i hvert Fald at understrege, at jeg er imod et dansk Mandat over Sydslesvig ud fra den simple Betragtning, at naar vi selv er Part i Sagen, kan vi — ud fra almindelige Begreber om Retfærdighed — ikke ene have Indflydelse paa Udviklingen der, hvor Kampen foregaa.

En helt anden Side af Sagen er saa de store ekstraordinære Vanskeligheder, der hober sig op for det danske Befolkningselement dernede. 300 000 Flygtninge i en Befolkning paa ca. 300 000 Indbyggere er et Problem, der i sig selv er uhyre van-

skeligt; men det, der har nationalpolitisk Interesse, er, at disse preussiske Flygtninge indtager en mere og mere dominerende Stilling baade nationalt og administrativt. Det er noget, der siger sig selv, at dette er ganske uholdbare Tilstande. Og derfor har det glædet mig at høre, at den højtærede Udenrigsminister har forsikret, at der gøres, hvad gøres kan, i saa Henseende, og det takker jeg for.

Men jeg kunde have Lyst til at henstille til Overvejelse for den højtærede Udenrigsminister, om det nu ogsaa er nok, om det ikke, ud fra de Betragtninger, som ogsaa det ærede Medlem Hr. Stærmoser har givet Udtryk for, vilde være muligt fra vor Side at fremkalde en Ordning, saa Administrationen af Provinsen Slesvig-Holsten kunde blive ordnet saaledes, at Slesvig og Holsten fik hver sin Administration. Det er en gammel Kendsgerning, at alle Ulykker i Sønderjylland altid er kommet fra Holsten, og det vilde være en Lykke, om en saadan administrativ Adskillelse kunde etableres.

Det glæder mig meget, at der nu er indsat en Forbindelsesofficer, der naturligvis skal staa i Rapport til Udenrigsministeriet og dermed ogsaa til Det udenrigspolitiske Nævn. Det er for mig noget af det mest positive i den højtærede Udenrigsministers Erklæring, og derfor takker jeg særlig for dette. Men i Erkendelse af, at Udenrigsministeriet har mange Ting at tage Vare paa, kunde jeg ogsaa med Henblik paa dette have Lyst til at henstille til den højtærede Udenrigsminister at tage under Overvejelse, om det er nok med en saadan enkelt Forbindelsesofficer, om det ikke vilde være hensigtsmæssigt at nedsætte en speciel Kommission, der har det som sin direkte Opgave at holde sig à jour med alt, hvad der foregaaer i Sydslesvig, og være direkte informerende over for den danske Regering og Rigsdag. Hvis et saadant Udvalg kunde anerkendes af de Allieredes Besættelsesmyndigheder, tror jeg, at meget vilde være vundet; for det kan ikke nægtes, at man til Tider faar Indtrykket af, at disse Myndigheder ikke netop forstaar vore særlige Forhold i Sydslesvig. Det er vel for øvrigt noget meget naturligt, som ogsaa den højtærede Udenrigsminister har givet Udtryk for.

Jeg vil mene, at hele dette Problem med Hensyn til Besættelsesmyndighederne dernede afhænger af, om den danske Folkegruppe anerkendes som Mindretal. Hvis man fra allieret Side anerkender Befolkningssgruppen dernede som et Mindretal,